

Chương 10

BỞI THAM VÀNG CỤC CHỦ LÂM NGUY

Người kia lại hỏi:

– Phải chăng lão gia thấy có chỗ không ổn?

Phạm Trung Vân đáp:

– Đúng thế. Lão quỷ này thật tinh minh.

Người kia hỏi:

– Hắn đã nhận ra điều chi?

Phạm Trung Vân đáp:

– Về điểm này thì không có đâu.

Người kia hỏi:

– Vậy lão gia có điều chi lo ngại?

Phạm Trung Vân đáp:

– Ta nhận thấy lão quỷ khó chơi lắm.

Người kia nói:

– Nhưng mấy khi có cơ hội này? Ba rương vàng đó không phải là giả.

Phạm Trung Vân đáp:

– Vấn đề là ở chỗ đó.

Người kia hỏi:

– Bỏ thứ gì vào trong hồ rượu thứ hai được không?

Phạm Trung Vân đáp:

– Cái đó nhất định không được.

Người kia hỏi:

– Tại sao không được.

Phạm Trung Vân đáp:

– Lão quỷ rất lưu tâm đến những đồ ăn uống. Hạ độc vào rượu không qua được mắt hắn.

Người kia hỏi:

– Vậy thì làm thế nào?

Phạm Trung Vân đáp:

– Để ta nghĩ coi...

Người kia sức nhớ ra điều gì khế la lên:

– Ô! Phải rồi! Còn một điều chẳng hiểu lão gia đã nghĩ tới chưa?

Phạm Trung Vân hỏi:

– Điều chi?

Người kia nói:

– Sáng mai không thấy lão quý, bọn họ làm rùm lên thì lão gia định trả lời chúng thế nào?

Phạm Trung Vân đáp:

– Cái đó dễ lắm.

Người kia nói:

– Tiểu nhân không hiểu.

Phạm Trung Vân đáp:

– Người bảo người không biết, ta bảo ta không hay, thì còn ai làm gì được?

Người kia nói:

– Phải rồi, phải rồi! Mọi người nhất định cho là lão quý đến lừa gạt một bữa ăn rồi nửa đêm bỏ đi. Lão quý vốn là một giống quái vật, chắc không ai hoài nghi. Hãy khoan! Phải rồi, phải rồi. Tiểu nhân nghĩ ra rồi một biện pháp.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Người có chủ ý gì?

Người kia đáp:

– Hạ độc vào nước trà.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Hạ vào nước trà hay vào rượu thì khác gì nhau?

Người kia đáp:

– Không phải. Tiểu nhân nói lộn rồi. Rắc phẩn độc vào chung uống trà. Lão quý dù tinh minh đến đâu cũng không ngờ chung trà có độc.

Phạm Trung Vân nói:

– Ý kiến này có thể dùng được.

Người kia nói:

– Tiểu nhân còn một tuyệt chiêu.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Tuyệt chiêu gì?

Người kia đáp:

– Lát nữa đưa hai chung trà lên, chung nào có phẩn độc lão gia không cần phải lưu tâm...

Phạm Trung Vân hỏi:

– Người điên rồi chăng?

Người kia đáp:

– Tiểu nhân chưa nói hết. Lão quý uống rượu rồi nhất định khát nước, nhưng có khi hấn vẫn không yên dạ, hoặc giả lúc đó hấn đổi chung trà với lão gia.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Hấn không đổi thì sao?

Người kia đáp:

– Lão gia nên ngậm trước một viên thuốc giải.

Phạm Trung Vân nói:

– Phải rồi, Văn Hoa! Phạm mỗ không con cái. Phần gia tài này đều do người thừa kế. Vậy người phải ráng mà hành động. Ta đi đây.

Trong đường hẻm bóng đèn thấp thoáng. Văn Hoa đi vào hậu viện. Phạm Trung Vân lại ra nhà khách.

Lão quái cặp mắt lim dim hỏi:

– Trong phòng đã thu xếp xong chưa?

Phạm Trung Vân đáp:

– Xong cả rồi.

Quái khách lại hỏi:

– Vị tổng tiêu đầu đó sao không ra đây?

Phạm Trung Vân đáp:

– Y đi rồi.

Quái khách hơi ngạc nhiên hỏi:

– Y không làm việc ư?

Phạm Trung Vân đáp:

– Không phải. Y nói ghé qua mấy khách điểm ở trong thành xem có nhân vật nào khả nghi hoặc có ai hay lão gia đến tậ cục chăng?

Quái khách gật đầu nói:

– Quả y là con người cẩn thận.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Lão nhân gia uống thêm chút rượu nữa chứ?

Quái khách lắc đầu đáp:

– Thôi đủ rồi.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Vậy bây giờ uống trà chẳng?

Quái khách gật đầu đáp:

– Trà thì không thể thiếu được, nhưng phải trà ngon. Tiểu lão trước nay chỉ uống ba thứ là Long Tỉnh, Tuyết Thiết, Thiết Quan Âm.

Phạm Trung Vân hỏi:

– Phạm mỗ bao giờ cũng uống trà Long Tỉnh. Bữa trước mới mua hai cân. Lão nhân gia uống ở đây hay pha rồi đưa vào phòng?

Quái khách đứng dậy đáp:

– Đưa vào phòng càng hay.

Phạm Trung Vân quay lại bảo Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ, Thiết Chưởng Hùng Lực Phi và Tam Tiết Côn Bách Cửu Như:

– Các vị xuống bảo Tôn nhị pha trà để Văn Hoa bưng vào gian phòng ở phía sau rồi đi nghỉ một lúc, chuẩn bị hoán ban. Tân sư phụ và Hùng sư phụ canh phòng từ canh ba đến canh tư, Bách sư phụ từ canh tư đến canh năm. Ta và Tôn sư phụ ngủ trong phòng để lúc cần sẽ kêu gọi.

Quái khách ngồi bên không ngớt gật đầu ca ngợi.

– Hay lắm! Hay lắm, thật là nghiêm mật.

Bọn Tân Ngọc Kỳ ba người đi rồi, Phạm Trung Vân tự mình thắp ngọn đèn nhỏ dẫn quái khách đến một gian phòng riêng biệt.

Lát sau phó tiêu sư Ngọc Diện Lang Quân Quân Văn Hoa bưng bình trà vào đặt xuống tràng kỷ. Gã rót trà ra hai chung đưa đến trước mặt quái khách và Phạm Trung Vân rồi xin lỗi lui ra.

Phạm Trung Vân nâng chung trà lên nói:

– Mời tiền bối dùng trà.

Quái khách nâng chung trà lên ngó kỹ màu sắc rồi mới đưa lên miệng.

Phạm Trung Vân ngó thấy, bất giác ngấm ngấm thở phào một cái tự nhủ:

– Thế là xong rồi.

Nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra. Quái khách đưa chung trà kê môi rồi đột nhiên rút tay lại, đặt chung trà xuống tràng kỷ.

Phạm Trung Vân giả vờ kinh hãi hỏi:

– Phải chăng mùi trà không đúng?

Quái khách cúi xuống ngó chung trà của mình rồi lại ngừng đầu nhìn chung trà của Phạm Trung Vân. Lão nheo mắt hỏi:

– Chúng ta hãy đổi hai chung trà này được chăng?

Phạm Trung Vân nhăn nhó lắc đầu, thở dài đáp:

– Lão gia cẩn thận quá đổi!

Miệng lão nói vậy nhưng cũng đưa chung trà ở tay mình lại, đồng thời cầm lấy chung trà trước mặt quái khách.

Quái khách ra chiều đắc ý nói:

– Tiểu lão sống được đến ngày nay, chẳng có yếu quyết gì, mà chỉ hết lòng thận trọng. Nên biết có nhiều thứ được vật không màu sắc không mùi vị, cần phải thay đổi chén bát. Đại cục chủ từ nay cũng nên nhớ lấy điểm này.

Dứt lời lão cười khà khà, nâng chung trà đưa lên miệng thổi bớt hơi nóng rồi uống ừng ực không còn một giọt.

Phạm Trung Vân trong lòng xao xuyến, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Lão không hiểu Quân Văn Hoa hạ độc đã đủ chưa? Vạn nhất mà trước khi được lực phát tác bị quái khách phát giác thì làm thế nào?

Trong lòng nghĩ vậy, hai tay lão bất giác run lên. Đồng thời nhãn quang không ngớt ngó trộm ra cửa phòng, chuẩn bị kịp thời chạy trốn nếu xảy ra biến cố nguy hại.

Quái khách ngừng đầu lên thở phào một cái luôn miệng khen ngợi:

– Trà này quả nhiên ngon tuyệt...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên đưa tay lên trước ngực rồi ngoẹo đầu ra, hai mắt trợn toàn lòng trắng. Hai tay rũ xuống. Vẻ mặt cực kỳ đau khổ rồi té huych xuống.

Phạm Trung Vân mừng như người phát điên vội chạy ra cửa phòng khê gọi:

– Văn Hoa! Văn Hoa!

Trong bóng tối, một người nghe tiếng chạy lại.

Phạm Trung Vân khê dặn:

– Thành công rồi. Người ở ngoài cửa canh giữ, ta vào trong thu dọn. Nếu có người đến thì người hắng dặng một tiếng. Hãy nhớ kỹ lấy và đừng hoang mang.

Lão dặn xong trở gót vào phòng.

Lão buông rèm xuống, nhét thi thể quái khách xuống gầm giường xong mới bưng ba rương vàng đem vào cất trong hầm bí mật giáp vách.

Lão lại ra trước giường lượm cây rọc tẩu bể thành mười mấy khúc gói vào trong chăn áo, thu dọn cẩn thận rồi mới quay ra kể tai Văn Hoa gọi:

– Văn Hoa! Người vào đây!

Ngọc Diện Lang Quân Quân Văn Hoa nhón gót như con mèo tiến vào phòng, tiện tay cài cửa lại. Gã đảo mắt nhìn quanh đưa tay lên đề miệng khế hỏi:

– Lão gia giấu tử thi ở đâu?

Phạm Trung Vân đáp:

– Ở dưới gầm giường.

Văn Hoa hỏi:

– Rương vàng đâu?

Phạm Trung Vân đáp:

– Cùng một chỗ với tử thi.

Văn Hoa hỏi:

– Như vậy có ổn không?

Phạm Trung Vân đảo cặp mắt dường như đã hạ quyết tâm gật đầu đáp:

– Phải rồi. Để dưới gầm giường quả là không ổn. Chi bằng lấy ra cất chỗ khác an toàn hơn...

Ngọc Diện Lang Quân khẽ nói:

– Tạm thời hãy để trong phòng tiểu nhân được chăng?

Phạm Trung Vân trầm ngâm đáp:

– Đó cũng là một biện pháp. Người chui vào gầm giường lấy ra đi.

Ngọc Diện Lang Quân theo lời đi đến trước giường vén tay áo lên, quỳ một chân xuống nghiêng mình thò tay vào sờ gầm giường.

Phạm Trung Vân lại gần hỏi:

– Sờ thấy chưa?

Ngọc Diện Lang Quân kinh dị hỏi:

– Không thấy. Lão gia để ở đâu nào?

Phạm Trung Vân tiến thêm một bước trở tay đáp:

– Ta đẩy vào bên này. Phải rồi, sâu thêm chút nữa. Đúng đó, đúng đó, gần chỗ ấy. Sao? Đã thấy chưa?

Ngọc Diện Lang Quân ngửa mặt lên đáp:

– Vẫn chưa thấy đâu.

Phạm Trung Vân chau mày nói:

– Sao lại không thấy? Người tránh ra để ta.

Ngọc Diện Lang Quân vừa đứng dậy vừa nói:

– Tiểu nhân chỉ mò thấy...

Gã chưa dứt lời, sau gáy bị đánh một quyền rất nặng.

Phạm Trung Vân lại giơ chân đá một cái, cười khàn khặc nói:

– Thằng lỏi đừng oán ta. Chỉ đáng trách ba rường hoàng kim khả ái kia. Chia cho người ít thì người không chịu. Dành cho người nhiều thì ta xót dạ. Chỉ có cách này là gọn nhất.

Lão thối tắt đèn đi, lạng mình ra khỏi phòng, bỏ ngỏ cửa.

Phạm Trung Vân làm như vậy là khôn ngoan lắm. Lão vừa bỏ đi chưa lâu. Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ và Thiết Chưởng Hùng Lực Phi song song chạy tới.

Tân Ngọc Kỳ đảo mắt nhìn quanh khẽ nói:

– Lão quỷ thật là hồ đồ. Trước khi đi ngủ, cửa cũng không đóng.

Hùng Lực Phi khẽ đáp:

– Khép vào cho hẩn.

Tân Ngọc Kỳ gật đầu, đưa ngón chân móc hai cánh cửa đứng bên ngoài khép lại.

Hai người tiếp tục đi vào trong viện.

Hùng Lực Phi khẽ hỏi:

– Lão quỷ đã ngủ chưa?

Tân Ngọc Kỳ lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ không để ý ngó bên trong vì chỉ thấy tối mò mà tuyệt vô động tĩnh, chắc hẩn ngủ rồi.

Thiết Chưởng Hùng Lực Phi thở dài nói:

– Hùng mỗ gặp quái nhân nhiều rồi mà chưa thấy ai như thằng cha này. Bản lãnh hẩn ghê gớm đến thế mà vẫn sợ người ám toán.

Tân Ngọc Kỳ trầm ngâm đáp:

– Tiểu đệ cho là hẩn muốn làm bộ như vậy.

Hùng Lực Phi ngạc nhiên hỏi:

– Làm bộ ư?

Tân Ngọc Kỳ đáp:

– Nếu tiểu đệ không lầm thì hấn vào đây ả, chắc chắn là để trốn lánh Lãng Đăng công tử.

Hùng Lực Phi hỏi:

– Việc gì hấn phải trốn lánh Lãng Đăng công tử? Có lẽ nào hấn lại sợ chàng.

Tân Ngọc Kỳ hỏi lại:

– Tính nết Lãng Đăng công tử chẳng lẽ Hùng huynh còn chưa rõ?

Hùng Lực Phi ngẫm nghĩ, gật đầu đáp:

– Phải rồi. Lãng Đăng công tử từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ đây là lần thứ nhất chàng gặp một tay bình thủ. Đối với người ta thì không sao, nhưng Lệnh Hồ đại thiếu gia coi đó là cái nhục lớn. Trên đài bất phân thắng phụ, dưới đài sẽ có một phen cũng chưa biết chừng.

Tân Ngọc Kỳ đột nhiên hỏi:

– Hùng huynh có biết lai lịch lão quái không?

Hùng Lực Phi đáp:

– Ta không rõ. Tình thực mà nói ta chán ngấy hấn, chỉ mong hấn dời khỏi Kim Ung tiêu cục cho lẹ.

o O o

Suốt đêm không có chuyện gì.

Hôm sau trời sáng chưa lâu, Kim Ung Phạm Trung Vân thản nhiên như không, dẫn ba tên chánh tiêu sư vừa đi vừa nói chuyện đến phòng khách trong hậu viện.

Lão khoa chân bước vào viện rồi chợt dừng bước ra chiều do dự hỏi:

– Chúng ta vào bây giờ hay là sớm quá?

Tân Ngọc Kỳ đáp:

– Để tiểu nhân vào trước coi.

Phạm Trung Vân tán thành đáp:

– Ông bạn vào trước coi cũng phải. Nếu lão còn ngủ thì lưu người lại canh giữ, chờ lão tỉnh giấc chúng ta lại đến. Nên biết chúng ta ăn chén cơm bằng nghề này cần phải nhẫn nại. Đừng học thói lão Tôn.

Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ giơ tay lên nói:

– Các vị hãy thông thả rồi hãy qua.

Dứt lời hấn xuyên qua sân rào bước đi về phía đối diện.

Phạm Trung Vân cùng Hùng Lực Phi và Bách Cửu Như đứng lại bên cửa viện, chờ Tân Ngọc Kỳ trở ra vẫy tay mới quyết định.

Tân Ngọc Kỳ bước lên thêm, đưa tay đẩy cửa phòng. Thò đầu vào coi rồi xoay mình ngo về bên này không ngớt vẫy tay tựa hồ kêu mọi người qua.

Dĩ nhiên Phạm Trung Vân đã biết Tân Ngọc Kỳ thấy trong phòng trống rỗng, vẫn giả vờ nói:

– Chắc lão dậy rồi. Chúng ta qua đi.

Khi ba người còn cách phòng khách chừng năm sáu bước. Phạm Trung Vân ngẫu nhiên ngẩng đầu ngo thấy Tân Ngọc Kỳ đang nhìn vào phòng vừa nghiêng mình cung kính vừa vâng dạ luôn miệng, lão không khỏi ngẩn người, bất giác quên hết, buột miệng hỏi:

– Ngọc Kỳ! Người nói với ai đó?

Lão biết mình lỡ lời thì đã thốt ra rồi. Lão đoán người phát thoại trong phòng chắc là Tổng tiêu đầu Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa, nhưng dù Tân Ngọc Kỳ lúc này bất luận nói với ai, lão cũng không nên hỏi câu đó để tỏ mình biết trong phòng không người.

Bỗng thấy Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ quay ra nhẩn nhó cười nói:

– Vị tiền bối đây bảo mất rọc tẩu. Lão nhân gia sai gọi tại hạ đi hỏi cục chủ. Đêm qua cục chủ ở đây ra sau cùng, có thu cất cho lão gia không?

Phạm Trung Vân chấn động tâm thần khác nào bị sét đánh, cơ hồ bị ngất xỉu đương trường.

Người trong phòng ngáp dài hỏi vọng ra:

– Người nói bên ngoài phải chăng là Phạm cục chủ?

Hiển nhiên là âm thanh quái khách.

Phạm Trung Vân người cứng đờ như tượng gỗ, hai mắt trợn ngược, sắc mặt xám đen.

Tam Tiết Côn Bách Cửu Như khẽ đẩy một cái, lão mới ồ một tiếng như người rên.

Thiết Chưởng Hùng Lực Phi khẽ nói:

– Chẳng có gì quan hệ. Cái rọc tẩu thì đáng bao nhiêu? Dù đánh gãy cũng cứ nói rõ, bất quá thường lão cái khác là xong.

Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ né mình sang bên nhường lối. Quái khách ung dung xuất hiện, miệng vẫn mỉm cười.

Hùng Lực Phi và Bách Cửu Như nghiêng mình chấp tay nói:

– Chào tiền bối!

Quái khách gật đầu đáp:

– Lão phu không dám.

Đoạn lão quay sang nhìn Phạm Trung Vân nói:

– Cục chủ coi tiểu lão hồ đồ đến trình độ nào? Thậm chí cục chủ đời khỏi phòng cũng chẳng hay. May mà ở tiêu cục, nếu trợ trong hắc điểm thì nguy hiểm biết chừng nào!

Phạm Trung Vân xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp. Lão biết chắc tình hình này đã không thể trốn thoát thì sợ cũng chẳng ích gì, liền giương mặt lên nghiêng răng trăn trăn tâm thần chấp tay đáp:

– Rọc tẩu, rường vàng của lão gia đều do Phạm mỗ thu cất. Xin lão gia chờ một chút. Phạm mỗ vào nhà trong lấy ra.

Dứt lời lão xoay mình toan đi. Lão hành động như vậy chẳng phải là ngây ngô mà nước cờ trước mặt chỉ có đường bỏ đi, ít ra còn hai tia hy vọng:

Một là lão quỷ hoặc giả tửu lượng có hạn, tuy công lực thâm hậu, độc dược chưa phát tác, nhưng say rượu quá té xuống. Nếu đúng như vậy thì lão đi ngay không bị quái khách cản trở.

Hai là lão được cái ngoại hiệu Kim Ưng, ỷ vào khinh công trác tuyệt để thoát thân. Lúc này lão đứng cách quái khách đến trượng rưỡi. Trung gian lại vướng hai người. Nếu quả Tam Tiết Côn và Thiết Chưởng không hiểu chân tướng thấy quái khách động thủ giết người, họ dứng tay vào can thiệp cũng được một lúc, còn hơn là ngồi mà đợi chết.

Nhưng biến diễn ra ngoài sức tưởng tượng. Quái khách chẳng những không cản trở mà lại tựa hồ xúc động chấp tay đáp:

– Thật là phiền cục chủ.

Tình trạng này khiến Phạm Trung Vân như người lạc vào trong đám mây mù.

Lão vừa đi vào nội viện vừa tự hỏi:

– Bây giờ ta làm thế nào? Làm thế nào?

Nếu muốn trốn cho thoát chết dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng lão đi rồi hậu quả sẽ ra sao?

Dĩ nhiên thì thể Ngọc Diện Lang Quân Quân Văn Hoa liền bị phát giác, cái tin hành động ám muội sát nhân của Kim Ưng Phạm Trung Vân sẽ truyền đi khắp võ lâm thì lão còn giấu mặt vào đâu được?

Hơn nữa tài sản của Kim Ưng tiêu cục hiện nay khá lớn, trị giá trên ba ngàn lạng hoàng kim, khi nào lão chịu dâng cho kẻ khác?

Lão bỏ tiêu cục này cũng đi tìm một nơi xa lạ gây dựng lại sự nghiệp.

Vì thế sau cùng lão quyết định: về khía cạnh không hay thì chết sớm hay chết

muộn cũng là cái chết. Chết thì lão không ra khỏi tòa hậu viện này.

Lão quỷ chưa sinh lòng ngờ vực sao lão đã ???? nát da?

Đành rằng cây rọc tẩu không gắn lại lành như cũ được, nhưng trong nhà lão hãy còn hai cây bằng ngọc, lão sẽ lấy ra đưa tặng, lo gì lão quỷ không nhận.

Hiện giờ lão chỉ còn hai điều chưa ổn.

Một là lão cảm hận tên tiểu tử Quân Vạn Hoa bỏ độc không đủ phân lượng để huỷ việc lớn. Gã có chết cũng là đáng kiếp.

Hai là lão hối hận không nên nói mình thu giữ ruộng vàng ở hậu viện. Bây giờ cây rọc tẩu cũ không đưa trả được mà ở trước mặt mọi người lời ruộng vàng trong bí thất ra thì ăn nói thế nào cho xuôi?

Hối hận thì sự đã rồi, đành lát nữa tìm lời chống chế giải thích bằng cách uống rượu nhiều quá đâm ra hồ đồ.

Phạm Trung Vân đi lấy cây rọc tẩu bằng ngọc, lúc trở ra phòng khách thấy tiếng cười nói rất vui vẻ. Quái khách và ba tên tiêu sư thân cận như người nhà đang cùng nhau ý hợp tâm đầu.

Phạm Trung Vân cũng hơi yên dạ. Lão cầm cây rọc tẩu bằng ngọc kính cẩn đưa ra tươi cười giải thích:

– Cây rọc tẩu của tiền bối bị mấy con nha đầu nô giỡn cầm đuổi nhau không cẩn thận làm gãy mất rồi. Phạm mỗ đã tìm cây khác thay vào không hiểu tiền bối có vừa dạ chăng?

Quái khách đón lấy ngắm nghía một lúc rồi la thất thanh:

– Trời ơi! Làm thế này sao được? Đây là một cây Cổ Đồng...

Phạm Trung Vân thừa cơ nói tiếp:

– Còn như ruộng vàng...

Quái khách khoát tay ngắt lời:

– Không vội, không vội. Hãy để đấy rồi sẽ bàn.

Phạm Trung Vân không ngớt ngấm ngấm niệm Phật.

Quái khách lại nói:

– Thế này là hay rồi! Đại cục chủ đem đổi thành bạc giùm. Tiểu lão vừa ý một đám ruộng gần Lạc Dương, dùng bạc để mua hay hơn, đưa vàng e bất tiện, mà tính toán cũng khó. Vậy phiền đại cục chủ giúp cho tiểu lão.

o O o